

Глава Прва

Чудно, како је тај први сусрет са неким увек важан и на наки начин као судбина.

.....
„Карате почиње и завршава се љубазношћу.“

Младен је након школе дошао у кафић „ЗаМ“, сео је и чека друга. Кафић је велики и у њему се окупљају углавном сви тинејџери из тог краја.

Друг кога Младен чека се зове Никола и зову га Ница. Иде са њим у школу, али не и у одељење. Он је висок дечко, са црном кратком косом и веома је крупан. Никада се није бавио спортом. Њих двојица су се упознали на специфичан начин. Обојица су играли исту игру онлајн и на чету су се дописивали, да би тамо схватили да иду у исту школу, убрзо након тога су се спријатељили и од тада су најбољи другови.

У истом кафићу у исто време је и једна девојка која чека дечка.

Након нешто више од пола сата нису се појавили ни Никола, ни дечко непознате девојке. Таман када је она планирала да крене кући, на вратима кафића улазе тројица јако познатих особа у том крају. Познатих по лошим стварима. Дobar глас се далеко чује, а лош још даље. Стали су и гледају све у кафићу, а њима нико не придодаје пажњу. Једино она девојка гледа у њих. Када их је видела, нешто у њој јој није дало да одмах оде. Па се предомислила и остане да попије још једно пиће. Њих тројица након што су добро размотрили ко је у кафићу, полако намрштено кренуше ка једном столу који се налазио право испред њих. Пролазе поред Младена и „главни“ га одмери погледом, на шта је он кратко узвратио поглед у њега и одмах склонио главу. Пролазе и стају два стола иза Младеновог. Креће расправа и свађа, а одмах након тога и туча. Младен устаје са свог стола и повлачи се у страну. Гледа у њих, а неко од особа које су се ту налазиле приђе и са леђа главном разбије флашу о главу и склони се. Он се окреће и види Младена који је у тренутку разбијања флаше био иза њега. Одмах прилази и удара га и он пада. Са земље покушава да му објасни да није он тај који га је ударио.

Младен: „Нисам те ја ударио.“ (брзо рече)

„Главни“ не желећи да слуша, подиже Младена и опет га удари, овај пут у стомак.

Младен: „Ни... Нисам... Ја.“ (једва изговори)

То што је изговорио није утицало на „Главног“, јер настави да малтретира Младена и још једном га удари у стомак. Затим га одвлачи испред кафића. Са њима су изашла и она двојица, који су ушли са „Главним“. Испред је он викао на Младена.

Главни: „Ајде, брани се. Имаш храврости да мене удариш флашом?“ (нервозно)

Младен: „Ни... Нисам ја. Стварно!“ (изговори једва)

Главни: „Па ко је?“ (правећи се да му верује)

Младен: „Не знам, нисам лепо видео.“ (уплашено)

Главни: „Још ме и лажеш да ниси ти. Хајде момци, он вечерас неће кући, него у болницу.“ (бесно рече)

Крену песницом да га удари, а њега неко с леђа ухвати за руку с којом је кренуо и провлачи се између „главног“ и његовог друга и стаје испред Младена, окренута ка њима рече.

Девојка: „Одлазите! Није крив, ја сам видела.“ (мирно)

Главни: „Ти ниси нормална?“ (бесно)

Девојка: „Љубазно вас молим да одете.“ (љубазно)

Главни: „Ко си ти да нам причаш шта да радимо?“ (унесе јој се у лице)

Девојка: „Не желим проблеме, молим вас да одете!“ (са мало повишеним гласом, док узвраћа уношење)

Главни: „Ајде иди ти. Не желимо да дирамо женско.“ (каже нервозно, затим покаже на Младена) „Њега желимо.“ (нервозно)

Девојка: „Не. Није крив и немате право да га дирате.“ (веома се уозбиљи)

„Главни“ гледа непознату девојку у очи, а затим погледа у Младена и каже му.

Главни: „Не могу да верујем да се кријеш иза ње.“ (затим се окрене ка својим друговима) „Женско га брани.“ (уз осмех)

„Главни“ вративши поглед, гурне девојку која то и не осети. Она се одмах намршти и делује као да је спремна на обрачун са њима. Уплашени Младен се забрину, али и збуни док се остали смеју.

Главни: „Изгледаш смешно.“ (уз осмех)

Девојка: „Ово вам је поселдње упозорење да одете, иначе...“ (озбиљним лицем и гласом рече)

Прекину је „Главни“ и упаде у реч.

Главни: „Иначе шта?“ (опет јој се унесе у лице)

Она само стоји, ћути и гледа у њега. Чека да он удари први. „Главни“ који је у средини крене да је удари, она се сагне и пресретне му ударац и десном руком га удари у диафрагму, одмах се повуче назад. Он пада. А она се брзо у продужетку окреће ка левом и крене десном ногом, направи варку тако што повлачи ногу и окреће се на леву страну око своје осе и из скока га удари десном ногом у браду. Након чега и он одмах пада. А она муњевито десном ногом удари и последњег и ако се не окрену ка њему, а он се налази иза ње. Након чега се и он нашао на земљи. Затим се она усправи и нормално стане, гледа у њих. Они су сада беспомоћно јаукали на земљи. Правда је управо задовољена. Младен сада већ у шоку гледа тројицу насилника који су лежали на бетону. Тамо где је он требало да заврши, да није ње. Окрене се ка Младену смртоносно озбиљног лица, на шта он реагује уплашено. А она се одједном насмеши и намигне му. Изненађен, збуњен и још увек помало уплашен, рече када му она приђе.

Младен: „Не знам шта да кажем на ово!“ (изненађен)

Девојка: „Једно просто и обично хвала би било довољно.“ (уз драг осмех)

Младен: „Хвала.“ (збуњено, док је гледа право у очи)

Девојка: „Молим. Моје је задовољство.“ (гледа га у очи са малим смешком на лицу)

Затим се она окреће и одлази. Он остаје још пар секунди док није дошао себи, а затим и он крену. Одмах након што је кренуо, из главе му нису избијале хиљаде мисли: „Ко је она?“ „Како је лепа.“ ... Није могао да престане да мисли на њу. Она је насмејана шетала до куће. Јако јој је симпатичан дечко кога је малопре спасила. Њене мисли су биле усмерене више ка нади да ће га опет

видети. Чим стигоше својим кућама, легаше. Мало су мислили једно о другом и ономе што се малочас збило и убрзо су се успавали.

Сутрадан је Младен испред своје зграде чекао Николу. Договорили су се да иду заједно у школу. Ишли су у поподневну смену, пре школе је провео време уобичајно само што је сада често помишљао на девојку од синоћ. Касније док је чекао Николу, размишљао је: „Требао сам узети број.“, „Да ли сам је вредан?“ , „Можда ипак она није за мене.“ , „Не знам јој ни име.“ ...

Те већином непотребне мисли је прекинуо Никола кога је Младен видео да долази и збунио се, јер није био сам. Дошао је са девојком. Пришао је и поздравили су се.

Никола: „Извини за јуче.“ (одмах рече)

Младен: „Не могу да верујем да си ме испалио.“ (одмахује главом)

Никола: „Извини, Млађо.“ (искрено рече)

Младен: „Зашто ниси дошао?“ (заинтересовано рече)

Никола: „Морао сам да се видим са њом. Упознајте се.“ (покаже на њу)

Милена: „Ђао. Ја сам Милена, зову ме Лена.“ (уз осмех)

Младен: „Ђао. Младен. Млађа.“ (уз осмех рече, па се окрену ка Николи) „Јел бар вредело?“ (уз покварени смешак)

Никола: „Јесте.“ (ухвати Милену за руку и насмеши се искрено)

Затим крену ка школи. Успут причају.

Младен: „Добро, опроштено ти је овај пут.“ (уз осмех)

Никола: „Хвала, Млађо.“ (уз осмех)

Милена: „Ја сам крива.“ (уз осмех)

Младен: „Таман посла. Само је требао да ми јави, да га не чекам.“ (озбиљно рече)

Никола: „Нисам имао одакле, баш тад су ми искључили одлазни саобраћај.“ (озбиљно рече)

Младен: „Ма нема везе.“ (узгред одговори)

Никола: „Иначе он је онај друг о коме сам ти причао.“ (рече Милени)

Милена: „Пуно тога лепог сам чула о теби.“ (уз скроман осмех)

Младен: „Драго ми је. И ја о теби.“ (уз осмех)

Милена: „Иначе имала сам предрасуде према вама гејмерима. Да тако кажем.“ (озбиљно рече)

Никола: „Па ми и јесмо...“ (нормално рече)

Николи је Младен упао у реч и прекинуо га је.

Младен: „Нисмо. Ми волимо да играмо игрице, али не претерано.“ (озбиљно рече)

Никола: „Прошли викенд смо преко десет сати играли ону стратегију.“ (уз осмех на лицу)

Младен: „Па, добро јесмо.“ (узврати осмехом након што изговори)

Милена: „Мени то личи на гејмере.“ (озбиљно рече)

Младен: „Добро, ми се не такмичимо или томе слично. Само волимо да играмо игрице. А зашто си имала предрасуде?“ (озбиљно рече)

Никола у продужетку Младеновог причања.

Никола: „Да. То је у праву.“ (узгред дода)

Милена у продужетку Николиног причања.

Милена: „Не знам. Делују досадно.“ (искрено рече)

Никола: „Нису сви досадни.“ (погледа је)

Младен: „Нису.“ (одмахује главом)

Милена: „Да. Сада знам то.“ (узврати поглед ка Николи)

У том тренутку улазе у двориште школе.

Никола: „Него, шта си ти радио синоћ?“ (заинтересовано упита)

Младен: „Чекао тебе и упао у проблеме.“ (озбиљно рече)

Никола: „То видим. С` обзиром да ти се види на лицу.“ (Озбиљно рече и покаже на масницу коју на оку има Младен)

Младен: „Могло је бити много горе, да није било ње.“ (искрено рече)

Никола: „Ње?“ (збуњен)

Младен: „Да. Испала је туча и ја ни крив ни дужан добио батине. Али да није било ње, добио бих још веће.“ (искрено рече)

Милена: „Зар постоје веће батине од тих?“ (збуњено и уз зловни смешак)

Никола: „Лена, бре.“ (озбиљно рече)

Милена: „Само питам.“ (са љупким осмехом на лицу)

Младен: „Постоје наравно.“ (озбиљно рече)

Сада су већ у холу школе. Пењу се степеницама на спрат.

Никола: „И хоћеш ли нам рећи ко је та девојка?“ (заинтересовано)

Младен: „Не знам. Нисам се званично упознао са њом.“ (тужно)

Милена: „Како? А како те је спасила?“ (заинтресовано)

Младен: „Ти што су ме напали, извели су ме испред кафића и таман када је требало да ме пребију, она се појавила. Стала је испред мене и одбранила ме је.“ (објашњава)

Попели су се на спрат школе и ту су стали да разговарају, јер су имали пар минута до почетка наставе.

Никола: „Женско?“ (збуњено)

Младен: „Да. Види се да тренира нешто. Карате или теквондо или тако нешто. Нека борилачка вештина.“ (наставља са објашњавањем)

Милена: „Страшно. Мислим на то што су те пребили. А не на то што те је женско спалило. Мало јесте неуобичајно, али није немогуће.“ (одмахује полако главом)

Младен: „А немате појма колико је лепа и колико ми је криво што је нисам питао барем за име.“ (тужно)

Никола: „Можда ћете се опет срести.“ (утешно рече)

Милена: „Да није то можда она девојка тамо?“ (са малим смешком на лицу упита)

Младен се окрену и без да склања поглед са ње, рече.

Младен: „Да. Она је.“ (изненађено)

Заћуташе на пар секунди, он идаље гледа у њу. Девојка стоји са друштвом и прави се да га не види.

Младен: „Шта она ради овде?“ (збуњено, више упита себе него њих)

Милена: „Иде у школу. Она је са мном у одељење.“ (збуњено и полако рече)

Младен: „Зато си предпоставила да је она?“ (заинтересовано)

Милена: „Не. Видим да те кришом гледа.“ (озбиљно рече)

Још увек не склањајући поглед са ње. Тада је она опет кришом погледала у њега, само што је овај пут видела да и он гледа у њу, па се дуже задржала гледајући у њега.

Никола: „Иди. Млађо, приђи јој.“ (бодри га)

Младен: „Не, бре. Глупо ми је.“ (одмахује главом)

Милена: „Слушај ме.“ (он се окрену ка њој) „Приђи и позови је на пиће.“ (озбиљним изразом лица рече)

Младен: „Ако одбије?“ (забринуто)

Милена: „Неће одбити.“ (одмахује главом)

Никола: „Како знаш?“ (заинтересовано)

Милена: „Видела сам јој поглед. Свиђаш јој се. Веруј ми.“ (искрено рече)

Младен: „Мислиш?“ (помало збуњено)

Милена: „Знам. Хајде, немој да чека. Кажу јој да је позиваш на пиће, да би јој се захвалио.“ (брзо рече)

Младен: „Хвала ти, Лена.“ (климне глаовм у знак захвалности)

Милена: „Ништа.“ (уз осмех)

Никола: „Ајде иди, бре.“ (гурне га ка њој)

Он и ако помало збуњен, ипак се сабере. Реши да пређе тих пар метара између њих и приђе јој. Она се окрену ка њему и онако озбиљна погледа га право у очи.

Младен: „Бао.“ (кратко изговори)

Девојка: „Бао.“ (полако рече)

Младен: „Мислио сам... Мислио...“ (збуну се)

Девојка: „Опусти се. Слободно кажи шта желиш.“ (уз мали смешак на лицу)

Младен: „Ммм... Мислио сам да те позовем на пиће.“ (несигурно изговори)

Девојка: „На пиће?“ (збуњено)

Младен: „Да.“ (Брзо рече) „Да ти се захвалим за оно од синоћ.“ (сигурно рече) „Ништа лоше не мислим.“ (опет несгурно и брзо рече)

Девојка: „Океј.“ (збуњена, али са осмехом на лицу)

Младен: „Хоћеш?“ (заинтересовано упита)

Девојка: „Да. Биће ми задовољство.“ (са драгим изразом лица)

Младен: „Колико часа имаш?“ (нормално упита)

Девојка: „Седам.“ (нормално одговори)

Младен: „И ја. Одлично. Нађимо се после школе у дворишту?“ (са смешком на лицу)

Девојка: „Да.“ (узврати смешак)

Звони за почетак часа.

Девојка: „Морам да идем, управо је звонило.“ (брзо рече)

Младен: „Да. И ја.“ (брзо рече)

Кренуше ка учионицама.

Младен: „Иначе, ја сам Младен. Надимак ми је Млађа.“ (испружи руку) А ти се зовеш?“ (заинтересовано)

Девојка: „Ја сам Магдалена, Меги.“ (поздраве се)

Младен: „Имаш лепо име.“ (уз осмех)

Магдалена: „Видимо се после школе.“ (са мањин смешком)

Затим она оде у ходник који се налази са десне стране, а он је отпрати погледом, затим и сам оде на лево ка учионици.

Младену и Магдалени данас изузетно споро пролазе часови. Али како се смањује време, тако расте узбуђење. Он осећа срећу, узбуђење и стрепњу, а на кратко и жели да време протиче што спорије. Несигуран је, али осећа да је виђање са њом после школе оно што он заиста жели. Она такође осећа срећу, узбуђење и стално јој је осмех на лицу. Сигурна је у себе, али ипак има дозу стрепње и несигурности. Волела би да је знала да ће је он позвати, да се може лепше средити, али и поред тога зна да жели да се види са њим. Једно другом су се засвиђали на први поглед и заиста желе упознати једно друго.

Након петог часа на малом одмору он стоји испред учионице са слушалицама у ушима и гледа кроз прозор. Она му прилази и ставља му руку на раме. Он се окреће и веома се изненади када је види.

Младен: „Хеј.“ (изненађено)

Магдалена: „Важни договор за после?“ (заинтересовано упита)

Младен: „Наравно.“ (климне главом)

Магдалена: „Видимо се, онда.“ (уз осмех)

Младен: „Рачунај на то.“ (уз осмех)

Затим она одлази ка својој учионици, а он одлази у своју и седе у клупу. На њиховим лицима се виде срећа. Осмех. Лепо расположење.

Напокон је дошло време да се нађу. Он је први изашао из школе и стоји покрај једне клупице. Након пар минута и она излази и креће право ка њему. Затим се договоре да иду у онај кафић у којем су се упознали. Стигли су тамо, он јој измаче столицу, она седе, затим он седне преко пута ње. У почетку су мање разговарали, више се гледали. На њиховим лицима се могла видети стид и да су заљубљени, али да то сакривају. Када су напокон решили да проговоре, урадили су то у исто време.

Младен: „Па...“

Магдалена: „Дакле...“

Насмешили су се и наставили са разговором.

Магдалена: „Ово је било мало чудно.“ (констатује правећи се озбиљна)

Младен: „Да.“ (озбиљно рече)

Магдалена: „Почео си. Па?“ (заинтересовано)

Младен: „Јесам и ти си. А даме имају предност. Дакле шта?“ (уз осмех)

Магдалена: „Хтела сам те питати дакле хоћемо ли нешто причати?“ (нормално рече)

Младен: „Наравно.“ (климне главом)

Магдалена: „Океј.“ (климне главом)

Затим опет заћуташе на кратко, па наставише.

Младен: „Шта је оно било синоћ?“ (заинтересовано упита)

Магдалена: „Па видела сам слабијег од себе и морала сам да га заштитим.“ (нашали се уз осмех)

Младен: „Е баш ти хвала.“ (узврати осмехом) „Шалим се, али сад озбиљно, хвала ти стварно. Али могли су да те повреде.“ (забринуто)

Магдалена: „Изгледа да те је баш јако ударио у главу? Јел си ишао код лекара?“ (опет се нашали, правећи се озбиљна)

Младен: „Јако смешно.“ (насмеје се иронично) „Не, озбиљно.“ (уозбиљи се)

Магдалена: „Нису могли. Умем да се старам о себи, а и о другима.“ (озбиљно рече)

Младен: „О да. То сам приметио.“ (климне главом потврдно)

На кратко се насмеју, па наставе.

Магдалена: „Па ко си ти? Мислим, како то да те нисам приметила у школи?“ (озбиљног лица упита)

Младен: „Сериски убица?“ (уз осмех)

Магдалена: „Озбиљно? Ти? Не верујем.“ (правећи се озбиљна)

Младен: „Шалим се.“ (озбиљан)

Магдалена: „Стварно? Ја мислила да си озбиљан.“ (уз осмех)

Кратко се насмеше и онда ућуте. Желели су да знају све једно о другом, али нису имали начина да то једноставно и упитају.

Магдалена: „Сад озбиљно. Како то да те у школи нисам приметила?“ (заинтересовано упита)

Младен: „Не знам. Чудно је како понекада не примећујемо особе око себе. Ни ја тебе нисам примећивао.“ (одговори гледајући је у очи)

Магдалена: „Да. Можда постоји разлог зашто неке особе упознајемо касније, иако су практично око нас стално.“ (док изговара узвраћа гледањем)

Младен: „Лепо речено. Мада и у данашњем времену је све некако чудно. Друштво се у школама дели на групе и на усамљене појединце. Те групе су углавном они популарни и они непопуларни, они који имају новца и они који га имају доста мање.“ (рече разочарано)

Магдалена: „Којој групи ти припадаш?“ (упита заинтересовано)

Младен: „Ја не припадам ниједној групи. Ја сам ја и онакав сам какав сам.“ (констатује озбиљно) „Мада ако бих баш морао да се одлучим, био би то усамљеник дефинитивно.“ (уз мали смешак) „Ти?“ (заинтересовано упита)

Магдалена: „Ја не знам. Никада нисам размишљала на тај начин. Ја сам углавном океј са свима. Није као да делимо тајне, али нема разлога да нам буде непријатно.“ (искрено рече)

Младен: „Да. И нема разлога да пребијеш неког.“ (нашали се уз мали осмех на лицу)

Магдалена: „Не. Нисам ја таква.“ (полако изговара, са малим осмехом на лицу)

Младен: „Да то сам имао прилике да видим.“ (уз осмех се нашали)

Магдалена: „*Хеј, немој тако. Бранила сам те.*“ (покаже на њега прстом и узврати слатким осмехом)

Младен: „*Шалим се. Кад смо већ код тога, чиме се бавиш кад онако умеш да се браниш?*“ (озбиљно упита)

Магдалена: „*Добро је да си рекао браниш, јер је то правилно речено.*“ (застане као да размишља да ли да му каже, па настави одлучно са великом страшћу) „*Ја вежбавам Карате. То је вештина самоодбране. И користи се искључиво у самоодбрани.*“

Младен: „*Да. Зато ниси прва ударила?*“ (заинтересовано)

Магдалена: „*Да. Једно од правила у каратеу је: „Нема првог напада у каратеу или Карате не почиње нападом.“ Тако да сам морала да сачекам његов напад, али знала сам да ће га бити.*“ (озбиљно рече)

Младен: „*Како? Није ти први пут да неком спасиш „задњицу“ ?*“ (збуњено)

Магдалена: „*Наравно да није. Али не волим то.*“ (искрено рече)

Младен: „*Не волиш да спасиш неког од батина?*“ (још више збуњено)

Магдалена: „*Не, то је океј. Више не волим да користим оно што знам против оних који се тиме не баве и који нису достојни ни за противника.*“ (објашњава гестикулацијом)

Младен: „*Ако не волиш, зашто си мене спасила?*“ (збуњено и заинтересовано)

Магдалена: „*Видела сам да ниси ти то урадио и то је неправда. А у Каратеу имаш још једно правило: „Карате је допуна правичности односно правди.“ Нисам желела да испашташ више од онога што јеси, због нечега што урадио ниси.*“ (искрено рече)

Младен: „*Да. И ја сам ти захвалан на томе.*“ (искрено рече)

Затим ућуташе на кратко. Он је посматрао и није скидао поглед са ње и деловао је замишљено. Она је склањала поглед, с времена на време је враћала право у његове очи и повремено пила пиће. Када више није могла да издржи, упитала је.

Магдалена: „*Зашто ме тако гледаш?*“ (збуњено и забринута)

Младен: „*Ма ништа. Само не могу да схватим да тако лепа девојка може бити каратиста. То је све.*“ (искрено рече и нагну се мало ка њој)

Магдалена: „*Па, свако може вежбати Карате.*“ (гледа и она у њега, исто се нагне и тихо рече)

Младен: „*Да. Али да нисам видео оно што јесам, никада не бих рекао.*“ (констатује уз мали смешак на лицу)

Магдалена: „*Верујем. Ја волим то. Заиста. И ако не могу наћи дечка коме то не смета.*“ (искрено рече)

Младен: „*Зашто?*“ (збуњено упита)

Магдалена: „*Па, не знам. Никада конкретно нисам добила то као разлог раскида, али увек се све некако сведе на то, оно између редова.*“ (искрено и опуштено рече)

Младен: „*То је глупо. Прелепа си и радиш оно што волиш. Мислим вежбаш. Не видим зашто би то неком сметало.*“ (збуњено констатује)

Магдалена: „И ја, али је тако.“ (слеже раменима)

Младен: „Зато си онако изнађено деловала када сам те позвао на пиће?“ (заинтересовано упита)

Магдалена: „Да. Нисам навикла, мада ми је лакше сада јер знам да је ово због тога што сам те спасила, а не зато што ти се свиђам, јел тако?“

Младен: „Па...“ (уозбиљи се) „Не знам шта да ти кажем, ти си изузетно лепа. Мораћу да размислим.“ (насмеши се)

Она се само насмеши онако слатко и очаравајуће и не престаје да га гледа у очи. Тада промени тему не желећи да упропасти диван тренутак и осећај који се одједном створио. Одмах настави да прича, тамо где је малопре стала.

Магдалена: „Некако сам то, да вежбам у задњих пар веза чувала као тајну, али ми је увек било глупо да неком с ким сам не кажем чиме се бавим и ко сам заправо ја.“ (искрено рече)

Младен: „Да.“ (климне главом док је слуша)

Магдалена: „И онда сам им раскидала или они мени.“ (она наставља искрено)

Опет на кратко размењују погледе. То им је заиста пријало и њихове очи су биле сјајне и топле у тим тренуцима када су се гледали.

Магдалена: „Него доста о мени. И онако сам ти превише рекла.“ (забринута)

Младен: „Ма ниси. Баш је лепо слушати те и упознати.“ (искрено рече уз мали смешак)

Магдалена: „Хвала. Ти? Имаш девојку?“ (заинтересовано и уз смешак)

Младен: „Не. Никада нисам био у вези.“ (искрено рече)

Магдалена: „Шалиш се, зар не?“ (веома збуњено)

Младен: „Не.“ (одмахује главом)

Магдалена: „Како то?“ (збуњено)

Младен: „Не знам. Мени све то, те кратке везице и везе делују мало глупо, безсмислено. Ниједна не потраје, нема ту пуно љубави и осећања. Углавном нагони и хормони.“ (искрено рече)

Магдалена: „Ти си мушко?“ (и ако збуњена у шали упита)

Младен: „Јесам. Зашто?“ (веома збуњен)

Магдалена: „И тако размишљаиш?“ (констатује уз осмех)

Младен: „Да.“ (полако клима главом) „Ти си женско?“ (у шали упита, правећи се озбиљан)

Магдалена: „Да. Зашто?“ (сада је она збуњена)

Младен: „И онако тучеш?“ (упита кроз осмех)

Затим се насмеше. Па наставе са причањем.

Магдалена: „Да. У праву си.“ (узврати осмех)

Младен: „Можда јесте мало чудно, али ја сам такав. Романтичан, старомодан.“ (искрено наставља)

Магдалена: „Ретки су такви момци данас.“ (констатује више себи него њему)

Младен: „Мислим да нису. Него да једноставно и они који јесу романтични, старомодни, како год мењају то за оно што је данас популарно и онда изгубе себе. А не схватају да ће бити веома срећни и испуњени ако истрају у томе да се не петљају са сваком цуром која наиђе, него да чекају ону праву искрену љубав. И не схватају да тим чекањем ништа не пропуштају, него да баш тиме граде себе и свој тип особе са којом могу бити заиста срећни, испуњени, заљубљени.“ (искрено износи своје мишљење)

Магдалена: „Да. Може се рећи да се слажемо.“ (полако клима главом док изговара) „И девојке такође.“ (брзо дода)

Младен: „Слажемо се у потпуности.“ (уз смешак на лицу)

Затим они наставише са разговором и упознавањем. Након тога је он отпрати до куће. И упркос свему лепом, он и даље оклева целим путем да је упита за број и на крају одлучи да то и уради. Она му да свој број телефона и захвали му се на дивно проведеној вечери. Обоје су сада већ и себи признали да желе бити у вези. Били су јако срећни што су срили једно друго, али ипак још увек нису смели то да признају једном другом. Практично се и не познају, али то им није сметало да пре спавања замишљају како проводе време једно са другим, како се љубе, шетају, држе за руке. То им је уливало наду и тај последњи осмех пред спавање није могао бити искренији и лепши.

Глава Друга

И ако понекада знамо да нешто треба да се деси, ипак нас изненади када се деси. Не можемо увек бити спремни, па макар се целог живота спремали за то нешто. То је ваљда живот, то је ваљда та судбина.

„Унеси карате у све што радиш.“

Месец дана касније...

Младен и Магдалена су се веома збижили. Још увек нису заједно, али веома су близу тога. На тренутке је деловало као да јесу заједно, али су некако тај први пољубац увек изостављали. Као да им

се свиђало да тако несвесно муче једно друго. Пољубац је веома важан саставни део једне везе, али није све. Понекада је прелепо удварати се, заљубљивати још више пре него што дођемо до врхунца заљубљености, до пољупца. Прошао је месец од када их је судбина спојила. Лепо им је, доста времена проводе заједно, причају, шетају. Али увек им фали само једно, само оно без чега нема везе, а то је пољубац. Много пољубаца. У међувремену су почели више и озбиљније да се друже Младен, Магдалена, Никола и Милена. Иако се раније нису пуно дружиле Магдалена и Милена су сада постале праве пријатељице, чак и у школској клупи седе заједно.

Петак је. Након школе Милена дође код Магдалене, да се спремају за излазак. Док се сређују, причају.

Магдалена: „А где идемо уопште?“ (упита успут)

Милена: „У једном парку.“ (одговори успут)

Магдалена: „Океј.“ (помало забринуто)

Милена: „Веруј ми, лепо је. То је неко Николино друштво. Стално се окупљају викендом и свирају гитаре, певају.“ (објашњава гестикулацијом)

Магдалена: „Верујем.“ (опет помало забринуто)

Милена: „Биће ти дивно, видећеш.“ (убеђује је сигурним гласом)

Магдалена: „А ако не дође?“ (нерасположено упита)

Милена: „Доћи ће“ (погледа је)

Магдалена: „Одакле знаш?“ (заинтересовано упита)

Милена: „Пропустио би прилику да те види тако лепо?“ (зачуђено)

Магдалена: „Не. Али од јуче ми делује некако другачије.“ (узнемирено рече)

Милена: „Како то мислиш?“ (збуњено и помало затечено упита)

Магдалена: „Па предходних месец дана је био скроз океј. Смејали смо се, виђали, шетали...“ (застане)
„А од јуче је некако суморан...“ (опет застане) „Не знам.“ (узнемирено рече)

Милена: „Можда преууго чекате на тај први пољубац.“ (искрено и сигурно рече)

Магдалена: „Можда.“ (полако климне главом)

Милена: „Биће све океј, немој да бринеш.“ (теши је)

Магдалена: „Ако ти тако кажеш.“ (не верујући у то рече и кратко се насмеши)

Оне наставе са причањем и спремањем.

Први на договорено место у парку стиже Никола са својим друштвом. Младен није дошао са њим. Након неког времена у парк стижу и Милена и Магдалена. Засвираше гитаре и кренуше са песмама, све је лепо и опуштено. Магдалена видно забринута, стално се осврће у нади да ће угледати Младена. Убрзо се и он појави, поздрави се са свима и ако вешто сакрива Магдалена примети да је он тужан и одсутан психички. Не жели да буде навалентна, али жели да сазна шта је разлог. Зато узне пиће и седе на другу клупицу на којој сам на наслону седи Младен.

Магдалена: „Изволи.“ (пружи му пиће)

Младен: „Хвала.“ (узима пиће)

Магдалена: „Јеси ли океј?“ (забринуто упита)

Младен: „Јесам.“ (климну главом)

Магдалена: „Мени се чини да ниси.“ (тужно рече)

Младен: „Немој да се секираш, океј сам.“ (веома озбиљно рече)

Магдалена: „Јел сам ја нешто урадила погрешно?“ (забринуто упита)

Младен: „Не, не, не...“ (одмахује главом) „Ти си супер.“ (брзо рече) „Океј сам.“ (идаље се правећи)

Магдалена: „Хвала ти.“ (правећи се да му верује) „Извини, морам само до Лене.“ (устане)

Погледаше се на кратко и она затим оде ка Милени. Очекивала је да је он задржи када је устала, али то се није десило. Забринута прилази другарици и одвлачи је на страну.

Магдалена: „Ја се њему више не свиђам.“ (забринуто)

Милена: „Причали сте?“ (збуњена)

Магдалена: „Једва. Али не о томе.“ (тужно рече)

Милена: „Хеј, полако. Ниси сигурна у то што мислиш?“ (сигурно упита)

Магдалена: „Нисам, али тако ми делује.“ (тужно) „Не могу да верујем, до јуче је било све у реду, а сада не знам ни зашто је овакав.“ (спусти главу и прича)

Милена: „Чекај. Проверићу то.“ (намигне јој)

Магдалена: „Океј, хвала ти.“ (полако климне главом у знак захвалности)

Милена: „Ништа Меги, пријатељице смо.“ (загрли је)

Затим Магдалена одлази у гужву, а Милена одваја Николу и моли га да поприча са Младеном. Он нерадо пристаје, прилази и седа поред Младена.

Никола: „Хоћеш цело вече провести ту сам?“ (мало нервозно)

Младен: „Није требало ни да дођем.“ (тужно)

Никола: „Разумем те, али бар си покушао.“ (стави му руку на раме)

Младен: „Да. То ли те је Милена замолила да због Магдалене причаш са мном?“ (кратко се насмеши)

Никола: „Нећу да те лажем. Јесте.“ (нервозно)

Младен: „Знао сам.“ (полако климне главом)

Никола: „Како?“ (збуњено)

Младен: „Па ја ако нисам расположен, не значи да не видим.“ (насмеши се) „Видео сам их малопре како причају.“ (док изговара покаже у правцу у ком су се налазиле њих две када су причале)

Никола: „Логично. Јел све океј између тебе и Меги?“ (заинтересовано)

Младен: „Надам се. Само нисам расположен сада, превише сам сје*ан.“ (нервозно рече)

Никола: „Знам. Верујем. Али она очекује да ово буде ваше вече.“ (рече уз смешак)

Младен: „Не знам.“ (одмахује главом, видно нервозан)

Никола: „Али...“

Младен га прекину.

Младен: „Нема али! Ти знаш који је сутра дан!“ (виче на њега)

Никола: „Знам брате, извини...“ (смирено рече)

Затим устане и оде. Младен остане да седи и ухвати се за главу. Никола седе код Милене. Сви су чули када је Младен викао на Николу. Веома забринута и Магдалена седе код њих и упита.

Магдалена: „Зашто је викао на тебе?“ (забринута)

Никола: „Нема везе, не замерам му.“ (тужно рече)

Магдалена: „Који је то сутра дан?“ (збуњено упита)

Никола: „Меги, не знам да ли да ти кажем.“ (размисли) „Није на мени да ти кажем.“ (одмахује главом)

Милене: „Шта? Хоћеш да кажеш само мени?“ (озбиљно упита)

Никола: „Па да јој ти пренесеш одмах?“ (уз кратак смешак на лицу)

Милене: „Па, добро да.“ (узврати смешак) „Али и онако треба да зна.“ (слеже раменима)

Магдалена: „Ницо, молим те да ми кажеш.“ (искрено га убеђује)

Никола: „Океј, али... Није крив само да знаш.“ (споро прича)

Магдалена: „За шта није крив?“ (веома збуњено)

Никола: „Сутра је тачно две године, како му је у тучи настрадао најбољи друг. Друг из детињства.“ (тужно рече)

Милене: „Молим?“ (изненађено)

Сво троје одмах постадоше тужни и, уместо њих, непријатна тишина проговори у наредних неколико минута. За време те тишине прва је у Младена погледала Магдалена, па затим и Милене, па и Никола. Он то није одмах приметио, јер је мислима одлутао на дан када се то десило. Чим је мало дошла себи, Магдалена је погледала у Николу и прекинула тишину упитавши.

Магдалена: „Како се то десило?“ (са спуштеном главом, једва тужно изговара)

Никола: „Не знам пуно, али су њих двојицу напала четири старија момка. Тражили су им новац и сат који је носио Млађа и дају им, на шта је тај његов друг из детињства одбио, а са њим и Млађа и тако је дошло до туче у којој је убијен тај његов друг.“ (он застане, на кратко погледа у Младена, па настави) „Он себе сматра кривим и увек је два или три дана другачији, хладнији, тужнији,

нервознији у овом периоду. Од тада је Млађа и престао да излази и углавном игра игрице, тако смо се и упознали он и ја. То је углавном све што знам.“ (тужно прича)

Милена се суздржава да не заплаче и кнедла у грлу је све већа. Њу погледа Магдалена којој су кренуле сузе низ лице и колико год се трудила није успела да их обрише и заустави. Никола загрли Милену, а Магдалена пар секунди размисли, устаде и полако крене ка Младену, који већ гледа у њу веома збуњено. Он је седео на наслону клупице и она је полако пришла и загрлила га је.

Магдалена: „Извини што сам те терала да дођеш.“ (тужно рече)

Младен: „Океј је. Зашто плачеш?“ (забуњен)

Магдалена: „Зашто ми ниси рекао?“ (још више се расплаче)

Младен: „Шта?“ (затечен)

Магдалена: „За друга из детињства.“ (споро и тихо рече)

Младен: „Не знам.“ (споро и тихо узврати)

Магдалена: „Хеј, хоћу да знаш да имаш неког са ким можеш да причаш о свему.“ (тешко изговара)

Младен: „Хвала ти.“ (такође тешко изговара) „Само...“

Магдалена га прекину.

Магдалена: „Само мораш ми веровати. Не кажем да требаш одмах, али хоћу да знаш да имаш неког поред себе. Ниси сам.“ (искрено, тешко, тужно изговара)

Младен: „Хвала ти. И ти такође.“ (брзо, тешко, тужно изусту)

Речи које су допирале из тог загрљаја су долазиле са неког веома далеког, скровитог, невиног места. Далеко из њене душе. Биле су искрене и праћене сузама. Било јој је жао што се он осећа кривим и што је тужан. На кратко је и она била, а онда је размислила и схватила је како му може улепшати овај дан. Улепшати њему, себи, свима. Одмакла се мало из загрљаја и лица су им се нашла једно испред другог. Гледали су се и ако су јој очи још увек биле пуне суза, пољубила га је. Одмах је и он узвратио њој. Остали су то приметили и свима је било драго. Посебно Николи и Милени, који су сада већ имали велики осмех на лицу. Пољубац је био дуг и романтичан, а чим су престали са љубљењем уследили су аплаузи и наравно песма за њих. Њему је то поправило расположење и од једног веома тужног и неживог срца, какво је његово било у том тренутку, с пољупцем је учинила да оно опет куца. Као када електрошоком повратимо пацијента кога смо скоро изгубили. Њој је било драго да је узвратио пољубац и знала је она да ће га то орасположити. Иако није могао да буде у потпуности срећан, бар је покушао. Њој је и то било довољно. Коначно је покрај себе имала момка каквог заслужује, каквог жели. Момка о каквом је сањала целог свог живота. И он је напослетку нашао ону с којом жели бити и ону о којој је сањао. Био је то дан, тренутак, сплет околности када су се спојили двоје савршених људи, две душе, два срца и постали једно. Једна љубав. То је постала нераскидива веза, неосвојива тврђава, тог тренутка су једно другом постали оно без чега се више не може.

Остатак вечери је прошао нормално. Њих двоје су све време били заједно и загрљени, повремено се љубећи. Он је касније те вечери, као и сваке отпратио до куће. Стајали су испред и још мало разговарали.

Магдалена: „Хвала ти што си ми узвратио пољубац малопре.“ (уз мали смешак на лицу)

Младен: „Мислила си да нећу?“ (узврати смешком)

Магдалена: „Рецимо да сам се надала да хоћеш.“ (искрено рече)

Младен: „Океј. Хвала теби што си се потрудила да ми улепшаш овај дан.“ (искрено рече)

Магдалена га само привуче и пољуби. То је један од оних дугих, искрених, прелепих пољубаца у којима све околно стане и у коме није важно ништа осим да се то дешава управо њима и баш сада, то су једни од оних пољубаца који се памте целог живота. Ретки су такви пољупци данас, али Бог ће га знати колику наду уливају онима који још увек у праву, искрену, чисту љубав верују. Она га је још увек опијена пољупцем загрлила и тихо рекла.

Магдалена: „Обећај ми да ћу и сутра моћи исто овако да те пољубим. Обећај ми да ово није сан који ће само нестати.“ (полако и несигурно)

Младен: „Обећавам да ћеш кад год то будеш пожелела, моћи да ме пољубиш. И обећавам да ћу се потрудити да због мене твој живот буде као најлепши сан.“ (сигурно рече)

Магдалена: „Никада нисам била овако срећна. Дрхтим.“ (искрено и мило рече)

Младен: „Примећујем.“ (једном климне главом)

Магдалена: „И ти дрхтиш.“ (погледа га у очи)

Младен: „Мало.“ (узврати поглед и кратко се насмеши)

Брзински се пољубе још једном и она полако крену да улази у своје двориште. Сада су тужни, јер је ово њихово вече и не желе да се заврши. Она након што затвори капију, окрене се и погледа га право у очи.

Магдалена: „Видимо се сутра?“ (тужно рече)

Младен: „Да. Хоћеш са мном на једно место сутра?“ (заинтересовано упита)

Магдалена: „Где? Кад?“ (заинтересовано упита)

Младен: „Ујутру.“ (нормално рече)

Магдалена: „Где?“ (инсистира понављањем питања)

Младен: „Видећеш ујутру.“ (уз изузетно мали и кратак смешак)

Магдалена: „Важи. Морам да идем сад.“ (тужно гледа у њега и изговори)

Младен: „Океј. Лаку ноћ, моја Меги.“ (уз искрени осмех)

Магдалена: „Лаку ноћ, мој Млађо.“ (уз искрени осмех)

Све време се гледају у очи. Пун месец који је сијао те ноћи, можда јесте имао јачу светлост, али не и лепшу. Њихове очи су те ноћи сијале много лепше и од месеца и од свих звезда на небу. У њиховим очима се могла видети искрена љубав. Две сродне душе су сада постале једна душа, једна нераскидива веза, једна јединствена љубав. Она пољуби свој кажипрст, затим протури кроз капију и прислони њему на усне и он такође пољуби прист. Након тога се она окреће и нестаје у тами у коју он

гледа и након што је она отишла. Затим и он одлази кући. Након дугог периода у њеном животу, напокон је имала осмех на лицу и коме да пожели лаку ноћ пре спавања. И он исто, само што се тај први пољубац десио у његовом најтежем периоду године. Чак и из тако дубоке таме у њему је нешто засијало те вечери, то је била она. Њен пољубац, осмех, загрљај. Није било довољно да обасја целу његову душу, али је и то било сасвим довољно да осети, срећу, љубав, неког поред себе.